

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Nogle Digte (1835)

Citation: Winther, Christian: "Nogle Digte (1835", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-winterchr03val-shoot-workid57033.pdf> (tilgået 22. april 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

ALFENS BRUD.

1.

 Glimrende Hækken bæved
I varme Sommerluft,
Om Pavillonen svæved
Den brune Mokkas Duft;

 Herrer og Damer krandsed
Den siirlige Altan,
Smaapigerne de dandsed
Nede paa grønne Plan.

 Der dandsed Alfhild liden,
Med gyldenblanke Haar;
Vinger gav hende Tiden,
Hun var kun fire Aar.

 Som Hyacinthens Stengel
Saa smidig, rank og rund,
Med Smil, som nys en Engel
Havde kysset hendes Mund,

11

 De store Øine straalde
Med sær dybsindig Skik,
Knap Nogen længe taalde
Det tankerige Blik;

 Som havde alt hun kunnet
See klart i Hjertets Nat,
Som havde hun udgrundet
Livsgaadens dunkle Skat!

 Hun svæved om i Flokken
Liig Musen, tyst og let,
Saa Vinden danned af Lokken
En Glorie, - et Net. -

 Med Eet var hun forsvundet
Af den støiende Sværm,
Hun havde Veien fundet
Bag Bøgelundens Skjærm.

 Gjennem de krumme Gange
Hun ilede didned,
Hvor Aaen, som en Slange,
Slikked den grønne Bred.

 Hvor Bøgen i Voven hængde
Sin Løvdusk, grøn og lys,
Som om den rigtig trængde
Til kjøligfriske Kys;

 Hvor dybt sig Broen speiled,
Og Græsbænken stod,
Og Aakanden seiled,
Løsrevet fra sin Rod;

12

☒ Der satte sig den Lille,
Og med sine Øine blaae
Hun tankefuld og stille
Ud over Vandet saae.

☒

2.

☒ Ei sad hun ene længe; -
Thi langs med krumme Kyst
En Svane saaes fremtrænge
Sit Alabasterbryst.

☒ Til Pletten, hvor hun smilde,
Den tyst og kjælen flød,
Og standsed der, og hvilde
Sit Hoved i hendes Skjød.

☒ De var saa gode Venner!
I Skovens stille Paulun
Med sine spæde Hænder
Hun strøg de skjære Duun.

☒ Blidt løfted den sine Vinger,
De danned en Bærestol;
Ung Alfild let sig svinger
Paa den levende Gondol;

☒ Fra Breddens grønne Skraaning
Hun steeg paa Svanens Ryg,
Og sad som en lille Dronning
Saa siirlig og saa tryg. -

☒ Mens Svanen Farten stilled
Under Broens høie Hal,
13 Stolt saae den paa sit Billed
I det slebne Kristal;

☒ Og Billedet - det fulgde
Med paa den vaade Sti, -
Det var ret, som det dugde
Kun slet sin Jalousie.

☒ Som Vagt i grønne Pandser
Stod Sivets ranke Trop,
Med tusind spidse Landser
Og Blomsterfane paa Top.

☒ Fra Busk og Træ paa Landet
Langs Aaen fjern og nær,
Fra Lilierne paa Vandet
Der myldred frem en Hær;

☒ En Hær af Alfer hvide,
Guldgule, røde, blaae
Ud af hver Blomst med blide
Øine paa hende saae.

☒ Det var de vilde Ænder
Og Rørdrummen i sit Skjul
De klapped i deres Hænder
Og slog paa Pauken huul;

☒ Mens Irsken, Droslen og Gjøgen

Med Sidsken og Stæren til
De sad i Ellen og Bøgen,
Og gjorde klingende Spil.

14

☒ Bagefter seiled en Række
Af Svaner, Han og Hun;
Men Alfild, den lille, kjække,
Sad stolt med smilende Mund.

☒

3.

☒ Hvor hængende Grene skjule
Bredden for Himlens Syn,
Sig aabner en hemmelig Hule
Ind under Bankens Bryn.

☒ Derind sig Svanen vendte
Med sin kostbare Fragt, -
Hun frygted ei, hun kjendte
Den underjordiske Pragt.

☒ Epheu i vild Uorden
Smykked det runde Portal;
Langt skjød sig under Jorden
Den dybe, klare Canal.

☒ I Mulm end Væggene stode
Paa begge Sider tyst
Med Huler, hvor Smaafolk boede, -
Snart blev der Larm og lyst.

☒ Som vimse, vevre Rotter
De listefulde Smaa
Foer frem af deres Grotter,
Og ned paa Toget saae.

☒ Liig Drueklaser hang de
Paa Rødder, Steen og Mus,
15 Ud over Vandet svang de
Brogede Lys og Blus.

☒ Langs Grotternes Gelænder
De stod i Tusindtal,
Og slog med bitte Hænder
Paa rungende Metal;

☒ De blæste i blanke Tuber,
Og sang med klinger Røst,
Det lød gennem dybe Gruber
Igjen fra Jordens Bryst.

☒ Men efter seiled en Række
Af Svaner, Han og Hun,
Ung Alfild, den lille, kjække,
Sad stolt med smilende Mund.

☒ Snart hæved sig Hulens Bue,
Bredt Vandet sig udgjød
I Solens friske Lue
Guldgul og purpurrød.

☒ En Sø, en Dal med Skove
Modtog dem i sit Skjød,

Ind paa den sølvblaae Vove
Saa sagteligt de flød;

☒ Saa blidt, som Skuden lægger
Sig ind i Hjemmets Havn,
Som naar en Moder strækker
Mod Barnet ømt sin Favn. -

16

☒ Paa Søens Saphirflade:
En Øe, smaragdgrøn i lae,
En Lind med brede Blade
Kneisede høit derpaa.

☒ Paa Øens bløde Tillie
Ung Alfild let sprang ned,
Hun stod der som en Lilie,
Plantet i grønne Bed.

☒ Men Svanen var brat forsvundet,
En deilig Dreng der stod,
Om dunkle Lok var vundet
Rubinens røde Blod;

☒ Og det var Alfers Konning!
Med Rosen i sin Haand,
Han gav sin lille Dronning
Til Scepter en Lilievaand.

☒ En Krands af Blomstergrene
Hun fik om Panden lagt,
Hvert Blad var mørkblaa Stene,
Bundne ved Guldets Pragt.

☒ En Virak Sommervinden
Ud oyer Dalen bar,
Og Begge stod under Linden, -
Da klang en Jubel klar;

☒ Thi rundt paa Dal og Høie
Fra Busk og Blomst og Søe
Sig Alfer monne bøie
Mod den lyksalige Øe.

17

☒ I Aftensolens Forgylding
De flagred, svømmed og sprang,
Den unge Dronnings Hylding
Tolkede deres Sang. -

☒ Han vinked, med Alvorsmine, -
Da svam fra Øens Strand
Hver smilende Undine
Over til Skovens Rand;

☒ Han Rosen langsomt hæved, -
Og Luftens Alfer fløi
Fra Øen bort, og væved
Et Net over Skov og Høi;

☒ Som Lærker, naar de skrækkes,
Og susende bortflye,
Saa Nabomarken dækkes
Af Tusinder paany.

☒ Den unge Konge ledte

Sin Dronning, spæd og fim,
Did, hvor et Teppe sig bredte
Under Lindens Baldachin.

☒ Paa Fløielsbolstre hvide
Han satte den unge Viv,
Og hvilde ved hendes Side
Med Armen om hendes Liv.

☒

5.

☒ Der var som Døden stille
Over den hele Dal;
18 Da hvidsked han til sin lille,
Sin yndige Gemal;

☒ Selv Blomsten ei kunde høre't,
Som torde ved Thronen staae,
Endskjøndt den spidsede Øret, -
Da taleden han saa:

☒ »Sex Gange i denne Sommer
Var du, min Dronning! her;
Den syvende Gang, du kommer,
Ak! det den sidste er!

☒ Langt, langt jeg maa bortvandre
Fra dig, min søde Brud!
Ei mægter jeg at forandre
Den evige Skjæbnes Bud.

☒ O! Dage, gjennembævede
Af Fredens milde Glands!
O! Dage, tæt indvævede
Af Glædens Perlekrands!

☒ O! Livlighed og Latter!
O! Venlighed! o! Lyst!
Naar skal jeg aabne atter
For eders Sværm mit Bryst?

☒ Vandrer jeg som i Fængsel
Til fjerne Land og Flod,
Skal Mindet dog vække Længsel
Og Længslen Haab og Mod.

19

☒ Vi dandsed her i Engens
Qvægende Blomsterduft,
Til Fløitens Klang og Strengens
Sittrede Vand og Luft.

☒ Til Æthren vi dig bare,
Og viisde dig Stjernens Gang,
Og med den svævende Skare
Du daled igjen paa Vang.

☒ Jeg Arm om Midien slog dig,
Og fløi over Søens Skjød;
Da raabde du, at jeg tog dig
Jo som et lille Brød!

☒ Hver flaggende Libelle,
Hver broget Orm, som krøb,

Hver Blomst dig maatte fortælle
Sit Navn og Levnetsløb.

☒ Vi overgivent spøgde
I Kildens kølige Bad; -
I Busken jeg dig søgde,
Hvor stille skjult du sad.

☒ Hos Storken og hos Ørnen,
Hvor Vinden leger frit,
Hos Nattergalen i Tjørnen
Aflagde vi vor Visit.

☒ Jeg reed paa Hjorten lette,
Du paa den hvide Hind,
Rask over Skovens Slette
Gik det jo som en Vind.

20

☒ Vi hilsde Daadyrflokken:
Og Markens bitte Muus,
Haren, Ræven og Brokken
Udenfor deres Huus.

☒ Vi lod os sagte glide
Dybt ned i Schachten steil,
Og saae vort Billed skride
Langs ad Kristallens Speil.

☒ Gjennem den dunkle Gyde,
Hvor smaa Svartalfer boe,
Hørde vi Sølvvet flyde,
Og saae Guldtræet groe;

☒ Hvor kunstigt Alfer male
Rubin og Amethyst,
Som siden stolt tør prale
Paa skjønnne Pigers Bryst. -

☒ Naar trætte af Sommervarmen
Vi sad ved Kildens Væld,
Greeb du mig under Armen,
Og bad: »fortæl, fortæl!

☒ Hold nu, hvad du har lovet, -
Fortæl mig noget, du!
Saa jeg fryser om mit Hoved
Af Angest og af Gru!«

☒ Da lod din Aand jeg følge
Mig gennem Livets Skræk,
Over den brusende Bølge
Fløi vor Tanke kjæk.

21

☒ I Storm, ved Lynets Flammer
Paa vilde Klippekyt
Hørde du Dødens Jammer
I Skibbrudnes Røst.

☒ Hvor Retterstedet stander
I Maanens matte Glands,
Saae du de blege Pander,
Og Hexes fæle Dands.

☒ Paa Vindeltrapper og Gange

I skumle Borgruin
Jeg viisde dig Gjenfærd lange
Vandre i hviden Lin.

☒ Jeg skildred dig lede Snoge,
Som ruge i Klipperift,
Troldqvinderne, som koge
Den hemmelige Gift.

☒ Og naar du saa blev bange,
Og Kinden blev lidt bleeg,
Gjenlokkede Alfes Sange
Roserne, som bortveeg.«

☒

6.

☒ Der var som Døden stille
Over den hele Dal;
End hvidsked han til sin lille,
Sin yndige Gemal:

☒ »Ak, nu jeg maa bortvandre
Fra dig, min Dronning prud!
Ei mægter jeg at forandre
Den evige Skjæbnes Bud.

22

☒ Skjøndt Mindet vil smelte sammen
Med Tidens graadige Flugt,
Skal dog vor Leeg og Gammen
Bære dig liflig Frugt.

☒ En Rigdom dig nu tilhører,
Dens Værd ei aner du,
Sig i dit Indre rører
En umaalt Verden nu.

☒ Først Alt vil gandske svinde; -
Men som det skjulte Frø
Vil det i Hjertet inde
Gjemmes, og aldrig døe.

☒ Lidt efter lidt skal stige,
Dig ubevidst, af din Aand,
Hvad her i Alfes Rige
Blev nedlagt af min Haand.

☒ En Salvelse jeg give
Dig vil, at Alfens Viv
En Digterinde maa blive, -
Det skjønne Digt - dit Liv!

☒ Som Solens Blink udklække
Blomster i broget Rad,
Skal dine Smil opvække
Hjerter til sværmersk Qvad.

☒ Thi Sangeren, vil man sige,
Velsigner høist sit Hverv,
Naar han en deilig Pige
Tør offre Sangens Skjærv.

23

☒ Og fra mit Land, det fjerne,

Du skal af Alfer smaa
Om din Skjønhed at værne
En kraftig Livvagt faae:

☒ Sundhed, den stærke Terne,
Og Ynde, med Rosenqvist,
Skal følge dig, min Stjerne!
Og - Skjelmerie tilsidst.

☒ Den Første skal farve mørke
De gyldne Haar, og smukt
Dig strømme sin varme Styrke
I Blodets Purpurflugt.

☒ Den anden skal Foden føre
Og bøie rund din Arm,
Og tugtigt dig omsløre
Din Hofte og din Barm.

☒ Den Tredie i en fornøiet
Men ubevogtet Stund
Skue dig dybt i Øiet
Og kysse dig paa din Mund!«

☒

7.

☒ Der var som Døden stille
Over den hele Dal, -
End hvisked han til sin lille,
Sin yndige Gemal:

☒ »Een Pligt jeg dig paalægger
Een Bøn jeg beder kun,
Før jeg dig Haanden rækker
I Afskeeds bittre Stund:

24

☒ En mægtig Gnist der flammer
I hvert et jordisk Bryst;
Skjønndt den fra Himlen stammer
Avler den Sorg, som Lyst.

☒ Den er det, som forbinder,
Og som adskiller brat,
Den er det, som forblinder,
Og Dagen gjør til Nat.

☒ Ved den af Slummer jages
Saa mangen evig Sorg,
Naar bedst man troer, der tages
Et Paradiis paa Borg.

☒ Du kjender ei dens Vælde,
Ak, kun en stakket Stund
Formaaer i Støv at fælde
Dig Fredens hellige Lund.

☒ Nei! *e/ske* maa du ikke!
Fatter du vel det Ord?
Vel ane dine Blikke
En Hemmelighed stor?

☒ Til evig Qval og Smerte
Blev, Alfild! jeg fordømt,

Hvis een Gang blot dit Hjerte
Om Kjærlighed. fik drømt.

☒ En Mand af Støvets Caste,
Med Kjole og Frisur,
Sig skulde fræk formaste
Mod din Æther-Natur?

25

☒ Jeg skulde see dit Øies
Violblaae, dybe Glands
Forene sig og føies
Saligt til Eet med hans?

☒ Jeg skulde see, han førde
Dig som sin Eiendom,
Hvor Ingen Sukket hørde,
Og ingen Hjælper kom?

☒ Jeg skulde sindig taale,
At han med ublue Blik
Begjærligt skulde maale
Hver Yndighed, du fik?

☒ Nei! Gnisten maa ei tænde
Hos dig sin falske Pragt!
Ak, nei! du maa ei kjende
Dens frygtelige Magt!

☒ Jeg evigt den vil slukke,
Mens reent er end dit Bryst,
Og aldrig skal du sukke
I Elskovs Qval og Lyst.

☒ Jeg rækker dig Glemsels Honning, -
Tøm ud den søde Drik!
Og giv mig, Alfild! min Dronning!
Dit sidste, venlige Blik!«

☒ En Valmublomst han plukked,
Den stod ved Thronens Rand;
Dens Bæger han oplukked,
Da fyldtes det paastand,

26

☒ Med lispolens Kulde,
Med Glemsels Slummerviin;
Han holdt det for den Hulde
Til Læbernes Carmin.

☒ Hun saae paa ham, hun sukked,
Hun tømde det til Bund,
Og da hun havde drukket,
Sank hun i dyben Blund.

☒ Der blev som Døden stille,
Svundet var Alfes Dal,
Kuns Vandet hørdes trille
Og fjernt en Nattergal.

☒

8.

☒ Aftenen alt udbredte
Sit hemmelige Flor,

Moderen ængstlig ledte
Efter sit lille Noer;

☒ Da fandt hun endelig Pigen
Sødt slumrende paa Jord,
Med tusind Øine, nyfigen
Stod rundt et Blomsterflor.

☒ Og vaagen Alfhild fandt sig
I Græs ved krumme Aa,
Om hendes Lokker vandt sig
En Krands Violer blaae.

☒ - Hun voxde, rug paa Ynde,
Som Alfen havde sagt,
Tidligt sig lod forkynde
Aandeverdenens Magt.

27

☒ Sig hendes Sødhed væved
I mangen Tankes Gang,
Saligt Sangeren bæved,
Naar han om Alfhild sang.

☒ Hun blev, som hendes Moder,
Baade kløgtig og from,
Men - under Barmens Kloder
Slet ingen Varme kom.

☒ Vel Beilere kom der mange, -
Men iiskolde Blik
For deres Sukke lange
Var al den Trøst, de fik.

☒ Ei mægted Støvets Sønner,
I Kjole og Frisur,
At bøie med Elskovsbønner
Den ætheriske Natur.

☒ Men trods det kolde Hjerte
Havde hun freidigt Mod, -
Kuns dem det voldte Smerte,
Som laae for hendes Fod.

☒

DE TO COUSINER.

☒

I.

☒ Ei langt fra Hovedstadens Muur
Ved Landeveien, inde
Hvor Graner om en stille Plads
En Tornekroner vinde;

28

☒ Der mødes Vogne, Mænd til Hest,
Indsvøbt i Kapper lange;
Knap dæmrer Lys i Østen svagt,
End slumre Lærkens Sange.

☒ Der er saa ængstelig, saa tyst,

Med Graat er Himlen tjeldet;
Nysgjerrigt taus, som hvidskende,
Staaer Gran mod Granen hældet.

☒ De stige ned af Hest og Vogn
Med alvorsfulde Miner;
De hilse koldt, - og tre og tre
Hver til sin Kant hentriner.

☒ De tale sagte, - give Vink, -
Paa Sletten Skridt de maaler,
Paa udbredt Kappe knæle de,
Og lade to Pistoler.

☒ Og Tvende træde særskilt frem,
De Andre bort sig fjerne; -
Vemodig skuer ned til dem
En mat og eenlig Stjerne.

☒ Den Ene er en kraftig Mand
Med graanet Haar om Panden;
Som Pilen smækker, hvid og rød,
Blondhaaret er den Anden.

☒ Den Ene i sin grønne Frak
Kun Mod og Fasthed værne;
Den Andens Hjerter dækkes af
Den blanke Ordensstjerne.

29

☒ Den Ene med et roligt Blik
Og fast i Fod og Haanden;
Den, Anden, vild af Øiekast,
Og myg, som Espevaanden.

☒ Den Ene med en hellig Sags
Fortrøstning i sit Hjerter;
Den Anden, som der pined ham
Et Helved, fuldt af Smerte.

☒ Den Ældre gjorde Tegn til Fred -
Med Alvor, strængt han fordred;
Den Unge med et haanligt Smil
Til Blod og Dom beordred.

☒ Der faldt to Skud; - men til sin Vogn
Blev kun eet Legem baaret;
Deri brede, dunkle Blodstrøm skjød
Med Magt igjennem Saaret.

☒ En Ungersvend paa Græsset laae,
Med blonde Lok om Tinden;
Da Østens Rose blomstred frem,
Saa falmed hans paa Kinden.

☒ Da Morgenluften sendte frisk
Sit første Pust i Lunden,
Saa listed sig det sidste Suk
Ham bævende fra Munden.

☒

2.

☒ Saa døsig, lummer og saa tyst
Er Sommermiddagsstunden,

Kun Gjøgens fjerne, svage Kluk
Høres fra Hassellunden.

30

✂ I Jægerhusets Lindegang
Udenfor Haugestuen
Der sidde To, hver paa sin Bænk
I Skyggen, under Buen.

✂ Den Ældre syer det grove Lin,
Bleeg er hun som Jasminen,
Men som Provencerosen rød
Og fyldig er Cousinen.

✂ Hun glimrer liig en Sommerdag,
Og med de hvide Hænder
Heel tankeløst i Schillings Bog
Hun Blad paa Blad omvender.

✂ Den grønne, bløde Silke sødt
Røber de runde Former,
Og Barmens høie Bølgeslag,
Hvor det i Dybet stormer.

✂ Og der er ikke talt et Ord,
Lydt høres Bien surre,
Og i Cousinens Silkeskjød
Den hvide Killing snurre.

✂ Men der blev dog en Tale ført
Saa fuld af Ild og Smerte;
Men den til Ordet at betroe
Af intet Sprog de lærde.

✂ Den blege Kone sender tidt,
Over sit Sytøi bøiet,
Cousinen en vemodig Strøm
Af Ængstelse fra Øiet.

31

✂ Og fra Cousinens Øine blaae
Lynhurtigt faaer hun Svaret;
Men bag det listigt skønne Blik
En Rædsel laae bevaret.

✂ Et Posthorns indholdsfulde Klang
Høit skingrer hist ved Kroen,
Og hurtigt høres Hestens Trav
Med Bulder over Broen.

✂ Et Brev hver holder i sin Haand,
Og Hænderne - de sittre;
Begjærligt suge Øinene,
Men Smilene er bittre.

✂ De folde hver sit læste Blad,
Og Blikket mødes atter,
Og uden Ord, med Gysen de
Hinandens Tanke fatter.

✂ Den hvide Rose blussed høit
Som Foraarsmorgenrøden;
Den Røde sad, som paa en Grav
Et Billede af Døden.

✂ Den Første hvisked: »Tak, o Gud!

At du mit Alt har skaanet!«
Den Anden taug, stod op, men sank
Blandt Roserne hendaanet.

✂

3.

✂ Han kom til Hjemmet, mat og mørk,
Med Sveed og Støv i Haaret;
Han bar en Smerte i sit Bryst,
Men, ak! man saae ei Saaret.

32

✂ Med intet Ord, ved intet Blik
Lod sig hans Ro forandres;
Han vilde bære stærk sin Vægt,
Sin egen - og de Andres.

✂ Sin fromme Hustru stirred mildt
Han i det klare Øie;
Ydmyget, sønderknust han saae
Den unge Blomst sig bøie.

✂ »Kom, læg dit unge Hoved her,
Kom, græd i mine Arme!
Her ved mit Bryst din kolde Kind
Jeg gjerne vil opvarme!«

✂ Hun segned paa Divanen hen,
Hun taug, men Øiet flammed,
Med runde Arm omkring hans Hals
Et Navn hun sagte stammed.

✂ Da løsde Graad den stumme Qval,
Og Smerten strømmed over,
Ned paa de hvide Skuldre flød
De gule Haarets Vover.

✂ Det matte Øielaag sank i,
Den blege Mund stod aaben,
Men, stærk ved Smerten, trængde sig
Fra Øiet Perledraaben.

✂ Med Arm om hendes smækkre Liv,
Med Haand bag hendes Hoved,
Med Munden tæt ved hendes Mund
Han sin Beretning voved.

33

✂ »Du stakkels Barn! - hans Svar var kort, -
Hans Ord var koldt, - han spotted
Et Navn, ham før saa dyrebart, -
Han ved min Qval sig gotted.

✂ Jeg tigged ydmyg, paa mit Knæ,
Men lukte var' Hjertets Veie,
Da voved jeg at friste det,
Som ei er heelt mit Eie.

✂ Jeg vilde skaant, - jeg maatte ei,
Han tvang med Haan og Kulde;
Hans sidste Tilsagn fik, desværre',
Mit Svar igjen tilfulde.

✂ Jeg opgjort har hans Regnebræt,

Jeg hævnnet har din Ære, -
Du faaer en blodig Seierskrands
For den, du ei tør bære.«

⌘ Cousinen taug, og bleg som Liig
Hun vakled ud af Stuen;
Men æstlig, øm, hvorhen hun gaaer,
Bevogter hende Fruen.

⌘

4.

⌘ Den hede Sol er dalet ned
Bag fjerne, dunkle Skove,
Nu Hjorten ligger i sit Skjul,
De dybe Enge, sove.

⌘ Ved Skovens Rand en Hytte staaer
Ei langt fra Tørvegraven,
Med matte Løv sig krummer der
Et Hyldetræ i Haven.

34

⌘ - Cousinen staaer ved lave Dør
Og lytter til, hvor inde
I Kamret tysser paa et Barn
Den gamle Stodderqvinde.

⌘ »Tie stille, Barn! græd ikke meer,
Luk Øiet til, du Lille!
Din Fader kommer snart herhid,
Han al vor Sorg vil stille.

⌘ Vær rolig, Barn! du søde Barn
Snart vil du lee og smile;
Din Moder kommer snart herhid,
Og luller dig til Hvile!«

⌘ Ad aabne Dør hun traadte ind,
Og sig i Stuen stilled,
Som, stolt med en Medeas Blik,
Et herligt Marmorbilled

⌘ Thi Hævnen staaer med grusomt Træk
Paa Mund og Pande malet; -
Hun knuger Drengen tæt i Favn,
Og svøber ham i Shawlet.

⌘ Saa styrter hun af Hytten ud
Igennem Mosens Taager; -
Men - om den stakkels Piges Fjed
En venlig Engel vaager.

⌘

5.

⌘ Der staaer en Brønd paa Heden, langt
Fra By og Huus og Hytte;
Og fire runkne Vidietræ'r
Som Vagter den beskytte.

35

⌘ Der er saa øde fjern og nær,

Ei Fuglens Qvidder lyder,
Kun Tudsens døsig kryber frem
Blandt Tidsler og Skarntyder.

☒ Her vandrer Qvien ei til Vands,
Og Egnens Malkepiger
Med Bøtte, Stol og Malkekrands
Den skumle Plet undviger.

☒ I Middagsheden giftig Dunst
Forvirrer Vid og Sandser,
Ved Midnat Ellekonen vildt
I Mosetaagen dandser.

☒ Cousinen styrer did sin Fod,
Hun over Heden springer,
Saa Haaret, liig et gyldent Fløi,
Bagefter hende svinger.

☒ Men aandeløs ved Brøndens Rand
Hun standser brat sin Hen; -
Thi Ellekonen, rank og hvid,
Hun svæve seer ved Pilen.

☒ Hun løfter Barnet over Brønd,
Mens Øiet ræd hun vender; -
Da føler hun sin hede Arm
Berørt af klamme Hænder.

☒ Med Skrig hun slap; - men intet Pladsk
Fra dybe Kjedel hørdes,
Det var, som om den Lille af
En venlig Arm bortførdes.

36

☒ Ud over Sletten Pigen foer,
Og svandt i Taageregnen;
Og Vanvid hende Vinger gav, -
Hun saaes ei meer i Egnen.

☒ Men seent et Rygte mumled om
Et Brev, hun skulde skrevet,
At fjernt i fremmed Land hun var
En fornem Frue blevet.

☒

6.

☒ I Jægerhuset gaaer en Dreng,
Og leger med sin Bue,
Ei Jægermestren ligner han,
Og ei den fromme Frue.

☒ Thi han er blond, og han er vild,
Men kløgtig, fuld af Løier;
Kun Fruens milde Moderblik
Hans stærke Villie bøier.

☒ Og fra sin bedste Leeg han tidt
Sig ind til hende sniger;
Der sidder han, mens Øiet ei
Fra hendes Aasyn viger.

☒ Han fritter da om tusind Ting;
Om Folk i Bondebyen,

Om Stiernen, Maanen, Hest og Lam,
Om Blomsten og om Skyen.

⌘ Og spørger han: »hvor er min Faer?«
Hun peger mod det Høie.
Og spørger han: »min Moder da?«
Saa tørrer hun sit Øie.

37

⌘ »Men siig, hvor fik du mig da fra?
Nu, Fostermoder! svar mig!
Og lyv nu ei, gjør mig ei vreed,
Imens endnu du har mig!«

⌘ Med sælsomt Smil hun gier ham Svar;
»Paa Heden hist jeg tog dig;
Af Ellekonens dybe Brønd
En Aftenstund jeg drog dig.«

⌘

RINGENS INDSKRIVT.

⌘

1.

⌘ Hvo rider gjennem Skoven der
I Purpurskjørt, med hvide Fjer?
Den gule Fletning bøier lind
Sig ned mod liliehvide Kind;
Paa Armen har hun Falken graa
Med Bjælde og med Hætte paa;
Sin mælkehvide Ganger kjæk
Hun styrer gjennem Busk og Hæk;
Med Øiet roligt, Munden streng,
Hun speider over Skovens Eng,
Mens Tanken flygtigt sværmer om
Til Tidens Tegn, som gik og kom.
Det er den danske Dronning god,
Hr. Wolmers kongelige Blod;
En Stjerne klar for Nor og Dan,
For Sverrigs ædle Klippeland.
Bagefter følger, Fod for Fod,
En Flok med Støi og lystigt Mod,
En Sværm, udklækket, lokket hid
38 Ved Kongesolens Straale blid,
Med broget Dragt og pragtfuldt Navn
Med Leeg og Tant og lidet Gavn.

⌘ Iblandt den store Skare smukt,
Som i det dunkle Løv en Frugt,
Der straalder høit en Dame fiin
I grønne Fløil og sneehvidt Liin.
Kun sexten Aar! - Granaten har,
Fuldmoden, ei saa rødt et Ar,
Som hendes friske Mund; med Kraft,
Liig Druen, fuld af Ungdoms Saft,
Stolt svulmer Hofte, Skulder, Been.
Fra Øiets sorte Ædelsteen
Der gaar et Lyn til hver en Kant,
Hvor det et Maal for Skuddet fandt;
Og hendes Lød er klar, men bruun,
Paa Overlæben spirer Duun,

Liig spæde Laad, der værner om
Mosrosens Purpurhelligdom.
Hun har en Bue, som til Strid
En Skjoldmø fra en svunden Tid.
En lille, let og fiffig Hat
Er paa det ædle Hoved sat,
Derunder fører Lokken Leeg
Saa sort og blank, som Bjergets Beeg.
Den fulde Barm er altfor blot, -
Det er den skønne Kirstin Thott!

∞ Dandronning vinker med sin Haand,
Hun løser Falkens Klo af Baand,
Hun holder stil, og rækker den
Fra Gangren til sin liden Svend:
39 »Lad bede Dyr, hvo kan og vil,
Jeg har nu ingen Hu dertil!
Byd Frøken Kirstin til mig gaae,
Hun følge mig til Huse maa!«

∞ Den Gangerpilt bar hende Bud;
Hun axled da sit grønne Skrud,
Og over Græs og Blomster top
Hun foer i susende Gallop,
Med Smiil om Mund, med Ild paa Kind,
Med dristigt Mod og lystigt Sind;
I Skjørtet Luftens Vinger slaae, -
Og hvo det voved, henrykt saae
En Fod saa spæd, en Læg saa fast
Som meislet ud af Alabast.

∞ Ved Fru Margrethes Venstre snart
Hun standsed rask sin Gangers Fart;
Den fnysde, bøied Halsen krum.
Og stænked paa sin Bringe Skum.
I Bøges Skygger taus de reed,
Mens Middagssolen brændte heed.
Ung Kirstin sad saa sorgløs, glad,
Og tænkte, selv hun veed knap, hvad?
De sexten Aar eet Foraar var,
Og hendes Himmel reen og klar;
Men Dronningen sin Taushed brød,
Og strax en Sky paa Himlen skjød.

∞ »Jeg tænker paa, du unge Skud!
Hvor rank du voxet er og prud;
Jeg tænker paa, du unge Blod,
Hvor du er tidligt blevet moed;
40 Jeg tænker paa, din Sommertid
Skal vorde vel som Vaaren blid.
En Fæstmand jeg dig har udsøgt
Med Adel, Rigdom og med Kløgt; -
Mit Riges gode Mand, Jep Muus,
Skal føre dig som Brud til Huus!«

∞ Hun blegned ei; men Vredens Glød
Paa Hals og Kinder Purpur gjød:
»For Gud! Fru Dronning, tving mig ei,
At vandre paa saa uret Vei!
I vilde volde mig den Skam
At slaae mit Blik med Blu paa ham,
Som jeg har Haand og Tro tilsagt
Af Hjertens Villie, ei ved Magt?
Jeg har en Fæstmand, veed I vel,
Meer dyr og kjær end Liv og Sjel;
Han er saa stolt, saa bold en Mand,
Forraade ham jeg aldrig kan!«

⊗ Fra Dronningen et Øiekast,
Vel sindigt, men saa kold og hvast,
Udslukked hendes Tale brat,
Som Faklens Blus en regnfuld Nat.
Med Ro begyndte hun sit Svar,
Men hendes Sind som Havet var,
Der, let i fine Kruser lagt,
Først mumler venligt om sin Magt,
Men snart, af Stormen hulet ud,
Fremtordner barsk sin Vældes Bud.
»Den Fæstmand skal du aldrig faae!
Et lige Spænd i Aag bør gaae,
Du blusser end i grønne Vaar,
41 Mens Sneen plettet har hans Haar.
At hæve den ulige Pagt,
Det er min Villie og min Agt!
Du pukker paa dit Adelsblod?
Jep Muus er Ridder, gjæv og god;
Han har alt i min Faders Vold
Faa't Gods og Guld og Hjelm og Skjold.
Jeg veed det nok, at *Ulv* og *Ørn*
Kun parres vil med *Galt* og *Bjørn*,
At *Mormand* kun sit Hoveds Glands
Omvinde vil med *Rosenkrands*;
De trodse mig, min Kongestav,
Og Magten, som mig Himlen gav.
Men Magten vorde skal et Baand,
Og Sceptret Rus og Straffevaand.
Man binder ei den stærke Bjørn
Med Silketraad og Uldengjørn;
Man lokker ingen Ulv i Huus
Som til en Fælde liden Muus;
Snart faaer man kun ved rette Træk
Med Lempe Æg i Humlesæk;
Og snart, hvad ei sig bøier smukt,
Maa knækkes ved en mægtig Tugt!
Saa vil og jeg den store *Tot*
Udspinde snart saa fiint og smaat,
Det *Abild* vil jeg skudde kjæk
Og stemme for den vilde *Bæk*,
Og *Bægret* knuser jeg engang,
Saa staaer jeg fast i Dannevang!
Du skal! - i disse tvende Ord
Er større Trolddom, end du troer,
Naar de fra disse Læber kom,
42 Der lukke Magtens Helligdom!
Og hvis din Kløgt ei skuer klart,
Hvordan er Hjertet da forvart?
Har du forglemt, hvor sødt og ømt
Du har i disse Arme drømt?
Jeg fik dig som et lidet Noer,
Og paa mit Knæ du voxde stor.
Din Barndoms Fristed var min Favn,
Og paa mit Bæger staaer dit Navn
Iblandt de Navne, som især
Jeg troede meest min Naade værd.
Du skal hos mig, og i mit Buur,
Trods din ulydige Natur,
Hun Beiler see for sidste Gang
Og klynke ham hans Afskedssang;
Og ei et Ord, en Lyd, et Blik,
Du ei af mig indprentet fik,
Forraade maa den frække Trods,
Hvormed du her har talt til Os!
Du *skal!*« Og vreed hun Hesten gav
Et Rap, saa snart i strakte Trav

Hun naaede hurtigt til sin Borg
Med Kirstin Thott og hendes Sorg.

|x

2.

|x Hvo var han vel? - En *Mand* han var,
Saa stolt som nogen Stamme bar,
I Raadet sindig, gjæev og snild,
I Kampen stærk, som Lynets Ild;
I Fredens snilde Vaabenleeg
I Siirlighed han Ingen veeg;
Han svang saa let sit tunge Spær,
43 Som Vinden spiller med en Fjer;
Hver Sømand veeg ham Skib og Roer,
Hver Fisker Net og Angelsnoer;
Med Sælen svømmed han omkap,
Og rendte op den Hare rap,
Og Jægren svoer ved Hund og Horn,
At Skoven aldrig saae tilforn
En bedre Skytte, som til Jagd
Har Pilen over Buen lagt;
Han tæmmed Hengsten med sin Haand
Som lidet Barn med Ledebaand;
Og sad han saa blandt Mænd ved Drik,
Han tørstig ei af Lauget gik;
Med mægtig Røst til Harpens Klang
Om Oldtids Kjæmpeslæggt han sang.
Og har du seet en vældig Eeg,
Hvis Top saa frank mod Himlen steeg,
Hvor hvert et Blad var sundt og ungt,
Med Vedet fast og marmortungt,
Og rolig dog i al sin Prunk, -
Da har du seet Hr. Holger Munk.

|x Men mellem Hovmænds Glimmertant
En saadan Stjernes Lys forsvandt.
Hvad agter vel en pyntet Trop,
Ved Naadens Solglimt klækket op,
En Mand, der skatter deres Kunst
Som Bjældeklang og Taagedunst?
I denne Tryllekreds med Mod
Han trodsig som en Fremmed stod;
Hans Øie skued skarpt og klart,
Hans Skole var af anden Art.
Med Staal i Haand, paa høien Stavn
44 Han lærde Fjendens Mund sit Navn,
Og Sværdets Hvinen, Pilens Klang
Hans Øre var som Lærkesang;
Trods Tørst og Hunger, Nød og Trang
Ei standset blev hans Skolegang.
Han offred den de yngste Aar, -
Hans Kind blev bruun, og blegt hans Haar;
Da satte han sit Spyd i Ro,
I Fredens Ly han vilde boe,
Den Sum, han før sin Fremtid gav,
Han vilde trække Renten af.
Han havde nu sin Arne bygt,
Og vilde den med Blomsten smykt,
Hvis Duft og Farve ei forgaaer,
Som spirer Sommer, Vinter, Vaar!

|x

3.

☒ Han traadte stolt i Hallen ind!
Der stod hun, rank, med blegen Kind,
Den bløde Arm paa Armen laae,
Mens Øiet fast mod Jorden saae,
Og ei et Blik hun voved, bly
At sende gjennem Taarens Sky.
Men Dronningen, med roligt Smiil,
Lod sine Blik, i sælsom lil,
Gaae snart til ham, til hende snart,
En Skipper paa en hurtig Fart!
Hun vinked taus, og han fremstod
Med aabent Blik, med kraftfuld Fod;
Hans Bryn var rynket, Panden varm,
Paa Sværdet støtted han sin Arm.
Han vidste grant, at Høiheds Gunst
45 Er som en let bevæget Dunst,
Vel stundom stærk til Frugtens Drift,
Men tidt en fiin og listig Gift,
Der svider af den Blomstertop,
Som i dens Skjød er spiret op.
Selv nu han aned intet Godt,
Beskikket hid til Kongeslot.

☒ Men Dronningen et andet Vink
Udsendte ved sit Øies Blink,
Saa Pigen sittrede derved Fra Issen og til Foden ned,
Men hæved ei sit Øielaag, -
Et Smiil kun Læben bittert drog.
Hun talde; men fra hendes Bryst
En anden, kun ei hendes Røst,
Fremgik, som fra en Grubes Gang
En Bjerghands sørgelige Sang.
Hun talde; men det var med Nød,
At Ordet sig en Bane brød,
Det var, som indenfra en Haand
Holdt Talens Række ved et Baand.
Hun talde; men hvad der blev sagt,
Var som en Vise, underlagt
En dyb, alvorlig Melodie, -
Saa sær Forvirring var deri.
Hun stod, og rørde ei et Lem,
Kun Munden aabned hun paa Klem,
Og lod sin Tale liste frem;
»Hr. Ridder!« - ak, ved dette Ord
En Gysen ham i Barmen foer,
Alt blev ham klart, just ham især,
Hvem før hun kaldte Hjertenskjær.

46

☒ »Hr. Ridder! I er vel saa snild,
At give Eders Minde til,
Hvad mig min Fostermoder har
Beviist, min Fremtids Lykke var?
I give mig min Ring, I bær,
Igjen jeg rækker Eders her.
Beraadt med Frænder og med Gud,
Jeg vorde skal Jep Muuses Brud
Og paa den Ring, af mig han faaer,
Mit Hjertes Mening udtrykt staaer.
Hr. Ridder! skilles vi saa ad
Med Fred i Sind og uden Had?«
Hun taug; men med eet Øiekast
Fortolked hun sit Ord i Hast,

Som Lyn, useet af ham, kun Eet;
Men havde han dets Rigdom seet,
Han vilde øst en større Fryd,
End tolkes kan med Ordets Lyd; -
Ak! i dets blanke Taaretaal
Laae alle Elskovshimles Haab!
Var ei af Harm hans Sind berust,
Hans Hjerter var ei blevet knust;
Ham var hvert Ord, skjøndt simpelt, klart,
Kun Draaber Gift, tilsammenspart,
Og rakt ham, som en Sygedrik, -
Thi ak, han saae ei hendes Blik!
Og Ringen, som hun meldte om,
Den Ring, ham ei af Mindet kom,
De Elskovsord, der skulde staae,
Med bitter Haan han tænkte paa.
Han Orlov tog, og drog med Sorg
Alene til sin Fædreborg.

47

⌘

4.

⌘ Hun fik Jep Muus. - Saa koldt og stivt
Paa guult Papiir, med snørklet Skrivt
I gamle Slægtetog det staaer
Blandt Navne fra henrundne Aar.
Den tørre Grandsker seer derpaa,
Men koldt hans Blik derover gaae,
Han aner ei den Kummer stor,
Som gjemmes bag de simple Ord,
Den dybe, bittre Hjerterqual, -
Han agter kun paa Navn og Tal.
Forlængst hun er i Graven gjemt,
Og hendes Navn og Sorg forglemt! -
Jep Muus, han var en spinkel Mand,
Han kunde gaae, som Andre kan,
Med lige Been og Ryggen ret,
Paa Hesten sad han rank og net;
Men traad i Kongehal han ind,
Saa spejled sig hans Trællesind,
Hvor han saa gik og sad og stod,
I Hoved, Ryg og Knæ og Fod.
Hans Vams var blaa og fløielsblød,
Hans Brog var guul, hans Hose rød,
Og Farven af hans Kappe kort
Var Hælvtten hvid og Hælvtten sort,
Og paa de grønne Snabelskoe
Der ringled Sølvverbjælder to.
Saaledes udstafferet smukt
Med kroget Knæ og Ryg i Bugt
Han seiled ind, foruden Støi,
Saa Qvast og Baand som Vimpler fløi.
Det store S han ligned grant,
48 Som Munkens Skrivekunst opfandt,
Smukt malet, siret rundtomkring
Med røde, blaae og gyldne Sving.
Skjøndt han i Kjolen var en Gjæk,
Var Aanden kløgtig, fiin og kjæk;
Og var hans Arm ei stærk og vild,
Det bøded, han var myg og snild;
Han krøb, hvor Andre opreist gik,
Og rammed Maalet paa en Prik. -
Saa stod han for sin ædle Brud,
Trolovet ham ved Magtens Bud,

Og kiged op med Øine smaa
Til Himlen, som i hendes laae;
Og skjøndt han saae den taagedækt,
Stod han og logred dog saa frækt,
Ret som en lille, vever Hund
Med kjælent Smiil om spidse Mund.
Da rakde hun den Fæstemand
En gylden Ring med bredden Rand,
Hvor stukket, som et Tryllesprog,
En Krands af Ord sig siirligt drog;
Og mens hun bytted den med hans,
Sært tindred hendes Øies Glands.
Hun hvisked: »læs!« og ivrig han,
Omdreieude den gyldne Rand,
Fik stavet sig til hvert et Ord.
En Skjælven om hans Læbe foer,
Saa bittert smiled han derved,
Som i et Galdebær han beed;
Han blev lidt rød, saa atter bleeg,
Og hendes hvasse Blik undveeg;
Han saae paa Ringens gyldne Baand,
49 Han veied den i hule Haand,
Og, skjøndt den brændte ham som Glød,
Han roligt den paa Fingren skjød.
Men dette tunge Troskabspant,
Den Stump af Lænken, som dem bandt,
Som slutter i sit ene Led
Den frygtelige Evighed,
Slet Ingen saae, - kun han og hun,
Og som forseklet var hans Mund! -
Hun fik Jep Muus, og stolt og glad
Han hos sin skjøonne Frue sad.
Det var i Fru Margrethes Huus,
Man drak det rige Bryllupskruus;
I Kongens Gaard de Begge to
Fik Hæderskost og Æresbo.
Saa blev det Vinter, det blev Vaar,
Alt Bøgen stod med gulnet Haar,
Da sprang der Blomst af Stammen alt,
Men vissen den til Jorden faldt.
Jep Muus han græd; men Fru Kirstin
Kun sørged med det hvide Lun.
Med stadigt Løb endnu engang
Sig Aarets Hjul om Axen svang,
Da var paa Stammen Frugt igjen,
Men Mulden gjem de ogsaa den.
Jep Muus sig græmmede, som før, -
Al hendes Sorg var Snip og Slør.
Thi hendes Sind blev koldt og stivt,
Hun hadede som Pest og Gift
Den væmmelige, tvungne Pagt;
Hun saae paa ham med dyb Foragt,
Og takked Gud, at hendes Blod,
Med Livet, og hans Navn forlod.
50 I Samqvem saaes hun glad, og loe,
Men ene var hun aldrig fro.
Med Dronningen paa Jagd hun drog,
Og fulgde hendes Reisetog,
Og Hestens Spring til Hornets Klang
Var hende Dands og munter Sang.
Men sad hun i en eenlig Vraa,
Tungsindig hun mod Jorden saae,
Mens Tenen standsed, Taarer flød
Som Perler ned i hendes Skjød.
Hun var forladt! - forladt af ham,
Som hendes første Suk fornam,

Da varm, med mandigt Alvorsord
Han vakde hendes Sjel til Flor,
Der end i Vaarens Blomsterskjød
Sin ubevidste Slummer nød,
Saa den fik Blomst og Frugt og Blad
I Livets Sommerstraalebåd; -
Miskjendt af ham, hvis stærke Aand
Holdt hendes fast ved tusind Baand,
Ved hvem den steget var fra Jord
Didop, hvor Lys og Frihed boer,
Som Vedbend hæver sig mod Sky
Ved Egens Kraft i Egens Ly.

⌘

5.

⌘ Hvis du vil flye fra Verdens Tant,
Hvor Træthed kun dit Hjerte fandt,
Hvor Hverdagssladdrens matte Fisk
Blev daglig dækket dig paa Disk,
Hvor Mistro lurder paa dit Fjed,
Og Nar kun troer paa Trofasthed;
51 Hvis du vil skye den vandle Færd,
Saa fjæl dig dybt bag Skov og Træ'r,
Gjør Egen, Bøgen til din Ven,
Elsk Blomsten, der omdufter den;
En mosgroet Steen, den grønne Eng
Dig vorde Bænk og Hvileseng;
En lille Fugl paa løvfuld Green,
En mørkblaa Sø, et Straa, en Steen,
Den lette Hind, som paa dig seer
Med milde Blik, et Blad, en Fjer,
Som seiler ned ad klare Bæk,
De røde Bær paa Hybenhæk,
Den fjerne Klokkes Aftensang,
Et Valdhorns længselsfulde Klang, -
Men fremfor Alt, den dybe Fred,
Den trygge Aftenrolighed
Vil styrke, læge balsamsødt
Hvert Saar, som Livets Dolk har stødt.
Der tør din Tanke sværme frit,
Og glemme alt, hvad du har lidt;
Det smaaligt Usle svinder snart,
Det store Omrids bliver klart,
Forsonet, glemmes din Foragt,
Og luttret straalere Livets Pragt!

⌘ Paa Flugt fra Minder, Hof og By
Han søgde fjernt et venligt Ly.
Der var en vældig, dunkel Skov; -
En Vandrere havde vel behov
Paa travle Fod en Dag at gaae,
Hvis han dens Midte vilde naae.
I Skovens Hjerte laae en Sø,
En Damvei førde til en Ø,
52 Og paa dens grønne Underlag
Med røden Muur og Kobbertag
De Munkers Stammeborg sit Spiir
Stak høit i Luftens blaae Saphir.
Langs Søens Rand der løb en Sti
For Vandreren, som gik forbi.
Rundt om var grønt. En mægtig Hær
Af gamle Stammer, hver især
Med tusindaarig Bul og Rod
I Krands om Søens Flade stod,

Et Piilskud knap det skarpe Blik
Igennem tætte Vrimmel gik,
Hvor Hjorten kneisde, Haren ræd
I Krattet smutted snelt afsted;
Hvor Droslen slog i Vaaren blid,
Og høit i skumle Vintertid
Den hæse Ravn i Flugten skreeg,
Naar over nøgne Top den steeg.
Her saae den aarle Sommerstund,
Mens Finken laae i søde Blund,
Ham vandre med sin stærke Hund,
Og standse tankefuld i Lund;
Her Vinternattens Sølvpragt
Omstraalde tidt hans vilde Jagt.
I Borg, ved Sø, i Skov og Krat,
Alene i den tause Nat,
Om Aftnen ved sin Arnes Ild,
Om Morgnen eensom lænet til
Den hugne Sandsteens Ørneflygt,
Hvormed hans Borgs Altan var smykt,
Eet Minde kun hans Tanke bandt,
Saa den ei Ro, ei Hvile fandt.
Han flyede det, men kun paa Skrømt;
53 Hiin Salighed, han havde drømt,
Var altfor dybt i Hjertet groet
Til strax at løsnes fra sin Rod,
Og, skjøndt Phantom, den var ham kjær.
Han streed; men Kampen var for svær;
Vel var han stærk; men Draaben, seen,
Faaer Bugt selv med en Kampesteen.
Hans Tanker var som Bølger blaae,
Der vexlende mod Stranden gaae;
De lod i saligt Drømmerie
Det Svundne svæve ham forbi,
Men svulmed tidt med Bitterhed, -
Den var ei Mand, som ei blev vreed;
Med følsom Ædelmodighed
En sund Natur veed slet Beskeed! -

⚡ »Mit Suk er *Synd!* - Har Himlen ei
Velsignet fuldeligt min Vei?
Den undte mig i vaagen Drøm
At seile rug paa Haabets Strøm,
Og svandt end Boblen let i Skum, -
Dunst - er jo hele Livets Sum!
Og Hun? - var hendtes Daad ei ret?
Jeg, veiet, fundet blev for let.
Hvad var min Borg, min jevne Lod
Mod Hoffets Pragt og Overflod?
Hvad Fuglens Sang i Skovens Skjød
Mod unge Junkres Smiger sød?
Hvad var den travle Teen og Rok
Mod sladdrende Veninders Flok?
Hvad Troskab, Alvor, Kraft og Ild
Mod Dands og Pynt og Sang og Spil?
Jeg priser *ham*, den unge Fant,
54 Der Fraisen sig saa siirligt bandt,
At han sin Dames Hjerter vandt
Ved denne og ved anden Tant!
En ringe Priis! - og Himlen naae!
Hvor høit mon da de Andre staae? -
- En Ring? - Det kom mig for, som saa
Hun talde om en Ring, hvorpaa
Der skulde skrives - ak ja! - hvad?
Vel en Sentents saa flau og flad,
Som nogen Perlestickers Haand

Har sat paa Gjord og Hosebaand?
Og dog, - har ikke falsk jeg hørt, -
Var hendes Stemme øm og rørt?
Var det da Spot? en Havfrusang,
Der over hendes Læber klang,
Som skulde lokke ud min Sjel
Paa Sorgens Hav? - hvad var det vel?«

⌘ Men Tvivlen voxde i hans Bryst,
Ham Ringen snart var Qval, snart Trøst.
Han saae ei hendes sidste Blik,
Da haant han vendte sig, og gik;
Thi havde han dets Fylde seet,
Var ei den Smerte ham beredt;
Han vilde øst en større Fryd,
End tolkes kan med Ordets Lyd; -
Ak, i dets blanke Taaredaab
Laae alle Elskovshimles Haab!

⌘ Men Ringen med sin Indskrivt blev
Enhver hans Tankes Hjul og Drev;
En Tryllekreds, der slutted tæt
Omkring hans Aand, et Jægernet,
55 Hvori den slog sin Vinge træet,
En Qværn, som selv han drev omkring,
Liig blændet Øg, i evigt Sving.
Hans ydre Færd var Ro, mens der
I Barmen rasde vild Begjær
At see hun Gjenstand for sit Had,
Og læse - selv han veed ei, hvad?
Et Trøstens Ord? - en Dødens Dom?
Fast lige kjært ham forekom.
Han glemde for det ene Savn
Hvert dyrebart og helligt Navn,
Og Liv, Død, Evighed og Gud
Var slettet af hans Hjerte ud.
Alt stod i Mulm! - kun Ringen ei!
Den vilde han, ad hvilken Vei
Saa Skjæbnen, eller hvad man vil,
Ham naadigen forhjalp dertil,
I Haanden holde, med sit Blik
Indsuge som en Lægedrik
Blot eet Secund, eet Aandepust,
Og frelses, - eller vorde knust!

⌘

6.

⌘ Til Lise for sin syge Sjel
Slog Holger Munk Jep Muus ihjel.
Hans Paaskud? Veed jeg det? Hvad Lag
Mon ligger paa saa simpel Sag?
Hvor let kan ei en Cavalier
Faae Ram til slig en Daad, og meer?
En Spore, stødt imod en Taa, -
Et Smiil, man strax ei kan forstaae,
Et Ord, et Nysen eller Nik
56 Var tidt som grusomt Sylestik
I den saa kildne Æresprik!
Een har maaskee en hoven Kind,
Saa Munden trækker sig lidt vind;
En Anden holder det for Spot,
En skjæv Mund huer ham ei godt,
Han troer, det myntet er paa ham,
I Blod han tvætte vil den Skam.

⌘ Ved Solens Lys, i Vaabendyst
Med Blik mod Blik og Bryst mod Bryst,
I ærlig Kamp, i Ridderfærd
De maalde deres lange Sværd.
Hr. Muus, skjøndt smidig, uforsagt,
Ei voxen var Hr. Holgers Magt;
Thi Hævn og Had og Tvivl og Harm
Fordobbed Lynet i hans Arm,
Og snart hans Fiende strakdes kold
Med Nakken paa sit Adelskjold.
Hr. Holger tænkte ei paa Bod,
Ei paa det spildte Adelsblod;
Han slængde bort sit blanke Staal,
Og ulde til sin Længsels Maal,
Drog Handsken af den Slagnes Haand,
Og vristed med ustyrlig Aand
Af fjerde Finger, hvor den sad
I andre rige Smykkers Rad,
Den Ring, i bittre Taarer døbt,
For Staal og Blod saa dyrekjøbt.
Og da han den for Øiet bar,
Forvirret, knap han saae, det var
En Guldring med en Kobberstift,
Hvori var stukket klart i Skrift:
57 »Hvad vil en Ræv i Galtens Sti?
»Hvad vil en Muus i Bjørnens Hi?
»Du Kobbernagle! art dig smukt,
»I Guld du ligger indeluk!«

⌘ Hans Arme sank; hans Øie saae
Med Smertens Ynk paa ham, der laae;
Han faldt paa Knæ, han bad til Gud, -
Saa stod han taus, saa brød han ud:
- »Og tænker jeg mig rigtig om,
Kan du jo takke Gud, jeg kom!«

⌘

7.

⌘ Det Aften var; Høstsolen alt
Bag Nattens brune Teppe faldt;
Tykt Mørke dækked Skov og Slot,
Rigt guldbrodeert var Himlens Blaas.
Paa Høien hist, hvor smalle Sti
Langs Søen slynger sig forbi,
En Vandrer eensom stille stod,
Og, støttet træet til Bøgens Rod,
Sit Blik paa Egnen hvile lod;
Og hvad hans Øie henrykt saae,
At skildre her jeg prøver paa.
Saa taus og mørk laae Skovens Krands,
Men Slottet stod i fulde Glands,
Og Søens sorte, sløbne Glar
Hvert Vindves Straalebilled bar.
Men Nattens dybe Stilhed brød
En Støi fra Skovens fjerne Skjød,
Hvor blandet Raab og Latter lød,
Hvor Hestens Hov, Trompetens Larm
58 Fik Echo vakt af Søvnens Arm.
Paa Veien, som sig dreier ned
Fra Skovens Rand mod Søens Bred,
En pragtfuld Skare langsomt reed,
Og hundred Faklers Flamme rød
Saa vidt og bredt i Straaler flød,
Og spredte med sin stærke Ild

Paa Løv og Vand sit Farvespil.
En deilig Dame reed foran, -
Ved Siden, stolt, en kraftig Mand;
Og efter dem der, Par og Par,
En Glimmerkjede flettet var,
En Mø, en Svend, en Svend, en Mø,
De nærmed sig den stille Sø.
Der vifted Fjer paa Hattepul!
Der flagred Baand! der blinked Guld!
Trompeten klang og Gnisten blank
Rødt sprudende i Vandet sank,
Mens Fod for Fod det rige Tog
Sig ud mod Borgen langsomt drog
Hen over Dammens høie Steen,
Afspeilt i Vandets Flade reen
Som en uhyre Tusindbeen!
I Borgens Port de trængde ind;
Da rødmed stærkt i Fakkelskin
Den snevre Gaard, den høie Muur,
Og stille taug Trompet og Luur.
Men der, hvor Vindvesrækken klar
Forkyndte, Borgcappellet var,
Der strømmed ud en anden Klang
I Brudemessens Høitidssang.
Den bredte sig i Nattens Skjød
59 Saa blid og sværmende og blød,
Saa qvægende, som Dug og Regn,
Der drysset paa en solbrændt Egn;
Saa sød som Templets Virakduft,
Saa varm som Julinattens Luft,
Forsonende, som Engles Qvad,
Naar de for Verdens Synder bad,
Først svag, men svulmed snart med Magt
I alle Toners Regnbupragt,
Og svæved hen saa blid og smuk
Som Fromheds sidste Afskedssuk.
Saa blev der tyst, hver Flamme slukt,
Og alle Borgens Øine lukt. -
Den Vandrer svandt bag dunkle Krat.
Det var de Tvenes Brudenat!

⌘

ANNETTE.

⌘

DET FØRSTE MØDE.

⌘ See, Sneen lægger sin Pude
Om Hytte og om Slot;
Det er saa koldt derude,
Men her er luunt og godt.

⌘ Med dine hvide Hænder
Du vinder det fine Garn,
Og stundom Øiet vender
Smilende til vort Barn.

⌘ Og mens du vugger Drengen,
Annette! vil jeg engang
Sagteligt røre Strengen
Og synge dig en Sang. -

☒ I Sommeraftenstunden,
Som Fremmed, med en Ven
Jeg kom til Bøgelunden
Hvor Mængden strømmed hen.

☒ Vogne og Heste bare
Over Canalens Bro
En lystig, broget Skare
I lette Klæder og Skoe.

☒ Paa runde Plet derinde
Var der en Tillie lagt,
Hvor Bøgen og grønne Linde
Skygged og holdt Vagt.

☒ Hver Sjel med pene Klæder
Fra Egnen havde jo Lov
At dandse paa hine Bræder
I Herr Agentens Skov.

☒ Solen, vest paa Himlen,
Som Lysekrone, stjal
Sin Straale over Vrimlen
Ind i den grønne Sal.

☒ Agenten var saa vigtig
Saa fiin og vims en Vert;
Man saae, »hvor det dog rigtig
Var ham smigrende og kjært,

☒ At see saamange Smukke
Paa sit Sommeraftenbal,« -
Friseret som en Dukke,
Med Vest af broget Shawl.

61

☒ Ved Klang af Violiner,
Af Fløiter og Oboe,
Gleed de med muntre Miner
I Valsen to og to.

☒ Da kom tilsidst det Bedste!
En simpel Vogn jeg saae,
Trukket af tvende Heste,
Een sort og een graa.

☒ Jeg saae en lille Pige
Undselig, hvid og peen
Fra Fjællevoغن stige
Med sine deilige Been.

☒ Og saa en gammel Frue,
Hvis Ærlighed og Tugt
Hvermand nu kunde skue
I Øiet, klart og smukt.

☒ Den Gamle var din Moder,
Den Unge - var jo du; -
Saa sprang der en lille Broder
Fra Vognen endnu.

☒ Da saae jeg Herrerne smidske
Paa Pladsen rundenom,
Og hørde grant dem hvidske:
»Det var da godt, hun kom!«

☒ De ædle Kræmmersvende

Og Contoristers Flok,
De maatte blusse og brænde
Forlibte meer end nok.

62

☒ Studenter i sorte Kjoler
Og Officierer i Rødt,
De gjorde Caprioler,
Og smilede ømt og sødt.

☒ Ak, hvor de løb og sukked
Med Hjertet i deres Hals!
Ak, hvor de bad og bukked
Blot for en Extravals!

☒ Selv dandsede jeg ikke;
Men aldrig dig forlod
Skinsyge mine Blikke,
Ihvor du gik og stod.

☒ Mit Hjerte huldt det qvæged
At see, hvor i Cotillon
Du siirligt dig bevæged
I det blændende Linon;

☒ Saa luftig, som Nattetaagen
Henglider over Sø,
Saa hvid og let, som
Maagen Svæver om Kyst og Ø;

☒ Som Solen, der sank bag Mosen
I Skyens Foldekast,
Saa blussende som Rosen,
Plantet i Alabast.

☒ Jeg saae om Nakken slingre
De blanke Slangers Flok;
Jeg troer, til tusind Fingre
Var der Guldringe nok.

63

☒ Og dine Øine, Søde!
Siig var det Tryllerie?
Jeg saae dem jordisk gløde,
Men en Himmel dog deri.

☒ Jeg selv stod taus, alvorlig,
Men i min Barm opgik
En Sol, saa varm og vaarlig,
Udstraalt af dine Blik.

☒ Og bag det kolde Dække,
Som paa mit Ansigt laae,
Følde jeg snart en Række
Af Elskovsroser staae.

☒ Da blæstes en Fanfare,
Brat standsede Dandsens Flugt,
Tjenere rundt ombare
Kjølrig Viin og Frugt.

☒ Saa høfligt jeg mig nærmed
Til Bænken, hvor du sad,
Hvor svalt mod Solen skjærmed
Ahornens brede Blad.

⌘ Jeg talede med din Moder
Om mangan snorrig Gjæst,
Og lod din lille Broder
Fortælle mig om sin Hest.

⌘ Til dig jeg voved ikke
At vende noget Ord,
Electrisk dine Blikke
Gjennem mit Hjerte foer.

64

⌘ Kun stundom lod jeg glide
Af Øiekast et Par
Hurtigt til den Side,
Hvor du og Amor var.

⌘ Du troede jeg var forlegen,
Og smilede lidt spidst, -
Men Undseelsen blev din egen,
Det mærked du tilsidst.

⌘ Du følte nok, at Guden,
Usynlig, med sin Haand
Fastere knytted Knuden
Paa det nytvundne Baand.

⌘ Da sig nu Dagen dulgde
Bag den stjernerige Nat,
Mindes du, jeg dig fulgde,
Og bar dit Shawl, din Hat?

⌘ Jeg trykked dit Shawl til Munden,
Og aanded den fine Duft
Meer henrykt, end i Lunden
Nattens balsamiske Luft.

⌘ Mindes du, jeg dig hæved
I Vognen paa min Arm?
Jeg følte, hvor du bæved
Trykket imod min Barm.

⌘ Og denne søde Gysning,
Hvis Tanke jeg forstod,
Den gav mig en Oplysning,
Som ildnede mit Blod.

65

⌘ Jeg tænkte: »nu forklar dig
At Alt kan blive lyst!«
Og hvidsked, mens jeg bar dig,
Saa hemmeligt og tyst:

⌘ »De maa nu være færdig
At troe - hvad de vil,
Men saa inderlig elskværdig
Som De, er Ingen til!

⌘ Jeg maa Dem Alt forraade,
Hvad selv De aner vel!
Ak, Kjærlighedens Gaade
De løsde for min Sjel!«

⌘ Du saae paa mig forundret,
Men fik slet ikke svart;
Thi Fjællvognen dundred
Over Broen med en Fart. -

✂ Evigt min Barm skal gløde
For dig, som første Gang!
Siig mig, Annette, Søde!
Hvad faaer jeg nu for min Sang?

✂

BESØGET.

✂ I Dalen der, hvor Veien bugter
Fra Skoven ned mod grønne Vang;
Hvor Haugen glimrer, fuld af Frugter,
Og Søen blinker, blaa og lang,
Der ligger Præstens Enkesæde
Med kalket Væg og Tag af Straa;
Jeg ind ad Laagen der vil træde, -
Jeg seer den gjæstfrit aaben staae.

66

✂ Hvor her er hyggeligt og stille! -
Hvi standser du, min Taare, saa?
Der er kun Een, som seer dig trille,
Jeg troer, han vil dig nok forstaae.
Mit første Offer du frembære
I denne Fredens Helligdom;
Men lad for Alt ei Verden lære,
At ogsaa jeg er blød - og from.

✂ Hør Sølvpoplens blanke Blade,
See Astren i sin Herlighed,
Og Bien fra sit travle Stæde
Fortælle mig alt, hvad de veed;
Hvert lille Straa om hende taler,
Og Alt er mildt og fromt og godt; -
Det Herredom, hvor hun befaler,
Sig smykker rødt og hvidt og blaat

✂ Her er saa venligt, svalt, hvor Haslen
Sig hvælver over dunkle Gang,
Hvor dæmpet blidt af Løvets Raslen
Kun fjernt man hører Fuglens Sang.
See, Spor jeg øiner her i Sandet,
Saa nydelige, smaa der er';
Ved Gud! det kan ei være andet,
Hun selv har nylig gaaet her.

✂ Hvad hører jeg? - det klang deromme:
Annette - med en Stemme fim?
Ak, Stæren! - ja, jeg seer den komme
Og gynge paa en Balsamin;
67 Den seer paa mig med kløgtigt Øie,
Den tænker: hvad er du for Een?
Og pynter paa sin Fjedertrøie
Med Næbet og det slanke Been.

✂ Men dette Lysthuus? mon derinde
I Skyggen af Sirenens Tag
Jeg skal den lille Søde finde,
Som styrer dette Hjertes Slag?
Jeg har i Templet mig indviet! -
Her sad hun nys paa denne Plads,
En Skammel staaer her, Broderiet,
En Sykurv og et Blomsterglas.

✂ Og blandt de mange, pene Sager
Af Elfenbeen og Perlemoer

Et Glimt af Lykken jeg opdager,
Saa knap jeg mine Øine troer:
See, der i Kurven ligger Brevet,
Som angst jeg sendte hid igaar,
Og hendes Svar jeg finder skrevet, -
Paa Bordets Marmorblad det staaer.

⌘ O, søde Anelse! - jeg Stenen
Saa henrykt trykker i min Favn; -
Thi hun i Tanker der med Prenen
Har ridset ind mit fulde Navn;
Der end har staaet noget mere,
Men det er ivrigt kradset ud,
Tre Ord! mon jeg behøver flere
For stolt at vorde som en Gud?

68

⌘ Jeg bortgav ei den Bladehytte
For noget jordisk Pantheon;
Jeg Skrivten der ei vilde bytte
For Marmorskript fra Babylon;
Og ingen indisk Viidsomskilde
Til Grund og Bund jeg gad forstaae
Saa gjerne, som jeg tolke vilde
De Træk, mit Øie hviler paa!

⌘ Vær taus, min Lyst! vær stille, Glæde!
Mama og Datter, Haand i Haand,
Jeg seer fra Haugestuen træde; -
Den Gamle smiler, fro i Aand.
Med grønne Forklæd, hvide Kjole
Min Elskte, rødmeende og bly
Heel langsomt skrider, - som til Skole,
Som Svenden fra sin Fødeby. -

⌘ Mig denne Hæk skal hellig være!
Og denne Rosenbusk deri
Urørt skal sine Blomster bære, -
Paa denne Plet her mødtes vi,
Her første Gang jeg torde trykke,
Med Øiet vaadt, med Kinden varm,
Min levende, min søde Lykke
Med salig Frihed til min Barm.

⌘

HIEMREISEN.

⌘ »Din Moder mener selv, at bedst
Det anstaaer sig og egner,
At fjernt vi holde vor Bryllupsfest, -
Vi finde nok en vakker Præst,
Som os vort Pas paategner.

69

⌘ Vi slippe for Stads og Compliment,
For Tanter og Cousiner,
For lange Viser, Sang og Klang,
For Gallabord, *mauvais plaisans*,
Og for andægtige Miner.

⌘ Ei sandt? vi reise, før Himlens Tind
Sig farver i Morgenrøden?«
Da lagde hun Haanden paa min Kind,
Og hviskede mig i Øret ind:

»Jeg følger dig - selv i Døden!«

☒ Knap dæmr ed Morgenhimlen graa,
Saa toge vi ømt i Favnen
Mama, som end i Sengen laae, -
Ak, der var fast ei Ende paa
Den Kyssen og den Favnen!

☒ Saa kørde vi langs med Søens Rand,
Den kjølige, den stille;
Den hvide Taage laae om Land,
Kun høit i Luften hørde man
Den eensomme Lærkes Trille.

☒ Hvor Veien steil op mod Skoven gik,
Der sendte vi tilbage
Til Dalen lange Vemodsblik, -
I Taagen skimted vi som en Prik
Den lille Boligs Tage.

☒ »Annette! græd kun rigtig ud,
Med Taarer dæmp kun Sorgen!«
Da græd min unge, deilige Brud,
Med hende græd hvert Blomsterskud
I den friske Sommermorgen.

70

☒ Hun dulgde bag sit grønne Flor
De vaade Øine og Kinder;
Mens Vognen vugged i dybe Spor,
Os tyst igjennem Hjertet foer
Saa mange Længselsminder.

☒ Alt Morgentaagen løfted sit Slør,
Da slog hun og sit tilside;
Da aabnede Himlen sin gyldne Dør,
Saa hver en Blomst, der sørged før,
Til Jord lod Taarerne glide.

☒ Og smilende hun saae sig om
I Skovens grønne Dybe,
Paa Hjorten, som med Anstand kom,
Paa Sommerfuglen, paa Snogen, som
I Busken hørdes krybe. -

☒ Da pludselig fra en Bivei saae
En lille Mand vi fremtrave;
Han havde en Præstekjole paa,
Med grønne Qvist sin Skimmel graa
Han ivrigt holdt i Ave.

☒ Og da han hilsde, blev vi vaer,
Hans Isse var lidt skaldet;
Hans Blik var skjelmsk, hans Pande klar,
Og kraftigt han sin Alder bar, -
Han kom, som han var kaldet.

☒ Jeg hurtigt sprang af Vognen ud,
Og hjalp ham ned af Hesten;
»Pastor! De kommer som sendt af Gud,
Thi jeg er Brudgom, hun er Brud, -
De gjætter Dem vel til Resten?

71

☒ Den Kirke her saa høi og grøn
For Marmortempel at bytte

Det var jo Synd! - her Jordens Søn
Tør sende Himlen frit sin Bøn, -
Her skal De Lænken knytte!

☒ Frygt ikke Bispen! - seer De her,
Papirerne ere i Orden;
Til Vidner have vi Hans og Peer
Og Fugle, Blomster, Kilder, Træ'r
Og Himmelen og Jorden.«

☒ Den lille Pastor han stod og loe
Med begge Næver i Siden:
»Saa I vil giftes strax, I to?
Det maa jeg lide! - I kan mig troe,
I angre det ei med Tiden!«

☒ Lidt inde i Skov, hvor Egen stod
Med Løv og krogede Grene,
Der knæled vi ned ved Træets Rod,
Der talde han sit Ord, og lod
Os Haand i Haand forene.

☒ Men undrende jeg paa Præsten saae,
Thi han var blevet en Anden:
Livsalig Alvor paa Panden laae,
Som Solglimt gennem Skyer gaae,
Saa prægtigt taledede Manden.

☒ Han standsed ikkun een Gang lidt;
Jeg troer, jeg aner Grunden.
Jeg veed, det hænder sig saa tidt,
At Præsten seer paa Bruden med blidt,
Vemodigt Smil om Munden. -

72

☒ Annette græd og Peer og Hans, -
Jeg selv blev lidt bevæget:
Fra *Ordets* rige Perlekrands
Han havde laant sin Tales Glands,
Og fra sin Mester Præget.

☒ Snart Alt var endt; min unge Viv
Han kyssed paa Haand og Pande:
»Gud styrke dig i Død og Liv,
Støt dig til ham, du svage Siv!
Da skal du trofast stande!«

☒ Han gav min Haand et venligt Tryk,
Og hvidskede: »glem nu Præsten!
Den lange Rørelse er saa styg!« -
Og paa min Tjeners brede Ryg
Han hurtigt skrev Attesten. -

☒ Ved Kilden, hvor de blanke Fisk
I Bølgen spillede glade,
Hvor Bøgen skyggede, kjølig, frisk,
Der bredte Peer vor Dug og Disk
Paa Græssets bløde Flade.

☒ Og al den rige Reise-Kost,
Som Mama i Kurven lagde,
Den røgede Tunge, den gule Ost,
Den brune And, den rhinske Most
Han frem for Dagen bragde.

☒ Vi alle Tre om Dugen sad,
Annette var Vertinde;

Hun rakde om det lille Fad,
Ak! hvor hun bar sig siirligt ad,
Min yndige Veninde!

73

☒ Bogfinken ned fra Træet saae,
Den syndes nok, det var Løier;
Ved Busken kneised den lette Raa,
Ei kunde den i sit Hoved faae,
Hvad dette var for Optøier.

☒ Af slebne Bæger jeg Vinen klar
Lod Præstemanden smage:
Og knap han det til Læben bar,
Før hele det runde Ansigt var
Eet Smiil fra Pande til Hage.

☒ »Ah! nu er mit Hjerte vel tilpas,
See, her er jo godt at være!«
Han løftede høit sit fulde Glas,
Og sang med rund og kraftig Bas
Et Qvad til Vinens Ære:

☒ »I Vaar stod Frøken Ranke kold,
Med Lemmer spæde, grønne;
Da kom Hr. Sol, en Beiler bold,
Med gyldne Harnisk, Hjelm og Skjold,
Og førde hjem den Skjønne.

☒ Hun blev en Frue, faur og Hin;
Saa fiin og faur en Frue;
Og efter lovlig, ret Termin
Hun fødte paa et Slot ved Rhin
Sin Søn, den gyldne Drue.

☒ Han arvet har sin Vælde stor
Fra begge Fædrestammer;
En Jordens Datter er hans Moer;
Hans Fader høit i Himlen boer, -
Af dobbelt Ild han flammer.

74

☒ Naar tidt jeg troer, ved Druens Saft
At jeg en Gud er vorden,
Da har kun Solen Magten havt, -
Saa kommer Støvets tunge Kraft,
Og styrter mig til Jorden!«

☒ »Og derfor«, blev han ved, »jeg vil
Mig reise, før jeg falder.
Encore un coup! - eet Ønske til:
Staaer fast i Livets Vexelspil,
Til Aftenklokken kalder!«

☒ Han svøbde sin lange Kjole op,
Og greb til Pilevaanden;
Paa Skimlen med behændigt Hop
Han svang sin lille, trinde Krop,
Og viftede med Haanden:

☒ »Farvel! og glem nu ei jer Præst,
Naar smukt I vandre sammen;
Glem ei den Text, jeg jer har læst,
Reis saa med Herren! - *missa est,*
Et pax vobiscum, amen!«

☒ Han travede rask i Skoven ind,
Og vi forlode Pletten;
Jeg kyssede ømt min Hustrues Kind,
Og Hestene drog os som en Vind
Fra Skoven over Sletten.

☒ Den Vei gik lige som en Snor,
Og Kirker, Byer, Banker
Og Mark og Eng forbi os foer,
Vi talde næsten ei eet Ord,
Men sad i dybe Tanker.

75

☒ I Vest svandt Solens Rosenblod,
Og mørk blev Aftenstunden;
Da naaede vi Hjemmet, Fod for Fod,
Med Lys i Døren Cathrine stod,
Og Balder, Pudelhunden.

☒

TORDENVEIRET OM NATTEN.

☒ »Staa op, Annette! - Barn! det tordner
Med Storm og Lynild Slag i Slag!« -
Forskrækket under Kappen ordner
Hun hurtigt Haarets rige Lag,
Og sidder i den hvide Trøie
Søvndrukken der paa Sengens Bræt,
Og kan, med halvtillukket Øie,
Ei finde Skjørtets Bændel ret.

☒ Den altfor pludselige Vækken
Har farvet hendes fine Kind
Langt mere bleeg, end ellers Skrækken; -
Der kommer hun i Stuen ind!
Hun vakler, kan ei Søvnens glemme,
Og stirrer mat paa Lampens Skjær,
Og siger med en søvnig Stemme:
»Min Gud og Fader! hvilket Veir!«

☒ Hun segner hen paa Canapeen,
Og strækker lidt sin høire Arm; -
Hvor hun er blændende som Sneen,
Og blød og bøielig og varm!
Med Øiet skjult i hvide Hænder
Halv slumrende hensynker hun,
Men farer op, naar Tordnen render
Med Bulder over Himlens Rund.

76

☒ Og stundom Tanker der opstige,
Men næppe kommer Ordet frem,
Før hun, hvad Smukt hun vilde sige,
Har holdt i Hjertets tause Gjern;
Retsom dengang, da vi blev viet,
Da Præsten efter Veiret tog,
Saa han var næsten standset i 'et,
Og maatte kigge i sin Bog.

☒ Canarifuglen hist i Buret
I Søvnne pippet gandske smaat,
Og vaagen er kun Taffeluhret,
Man hører Perpendiklen godt.
I Haugen suse Regnens Strømme,

Og Stormen slaaer mod Træ og Tag;
Sødt Blomsten vugger, som i Drømme,
Og dier ret med Velbehag.

⌘ Den sidste Sky i Vest sig dukker,
Og Stormen har til Ro sig lagt.
Mod Haugen Vindvet op jeg lukker:
Kom hid, Annette! og giv Agt,
Hvor Draaberne saa sælsomt rende
Fra Bladene! hvor frisk en Luft!
Hvor Blomsterne taknemligt sende
Fra Bægrene en Offerduft.

⌘ Ak! seer du Stjernen i det Høie
Som Ædelsteningen, blaa og blank?
Den har poleret klart sit Øie,
At see, hvor du er hvid og rank!
77 Du leer Annette? - var jeg Stjerne,
Den Bedste i det hele Chor, -
Du troer mig dog? - jeg steeg da gjerne
Til dig paa denne skjønne Jord!

⌘ I Morgen er der smukt i Skove, -
Men du er søvnig? - »Ja, og træet!«
Saa kom da ind igjen at sove!
»Ja, troe mig, jeg skal sove tæt!«
God Nat! - »God Nat!« - saa begge tause, -
Hvad siger du? - men intet Svar! -
Thi Søvnens i den lille Pause
Min Elsktes Læber kysset har.

⌘

VANDRING TIL LANDSBYEN.

⌘ Jo, du skal kjønt spadsere med,
Din Doctor har jo sagt det;
En Vandring langs med Søens Bred
Har du ei før foragtet.

⌘ »Jeg bliver træet!« - Vi langsomt gaae,
Ved Søen kjøler Luften,
Og der er Græs at hvile paa,
Og der er Blomsterduften.

⌘ »Hvad leer du ad?« - Du bandt din Sko,
Og sad saa yndigt bøiet;
Dit Suk - og Tanken, kan du troe,
Mig gjorde saa fornøiet.

⌘ »Hvor du er fæl!« - Kom, bedst vi gaae
Til Byen over Vænge;
Der boer en Mand, som skal forstaae
En Kunst, hvortil vi trænge.

78

⌘ »Hvad da?« - Han bygge skal en Bo,
En lille, venlig Hytte,
Hvor Sorg ei boer, men Fred og Ro,
Som Englens beskytte.

⌘ »Men jeg forstaaer dig ei!« - Probeer,
Min kløgtige Annette!
Om, naar jeg ikke siger meer,
Du kan min Gaade gjætte?

☒ »Aa, siig det strax!« - Befaler du?
Det hjælper dig kun lidet!
»Saa tie kun med din Gaade, nu
Vil jeg slet ikke vide't.« -

☒ Hvor her er svalt i denne Lund,
Aa, lad os staae lidt stille;
Og kjøl forsigtigt her din Mund
I denne klare Kilde.

☒ I Fjor, da var du let til Beens,
Hvad ændrer ikke Aaret?
Man kan ei altid være eens,
Ja, seer du, saadan gaaer 'et;

☒ Saa kneiser Træet stolt i Vaar,
Thi Blomsten ikke tynger;
Men bøiet det mod Høsten staaer
Med Frugt i tunge Klynger.

☒ »Hør, nu igjen! Nu er jeg vreed!
Jeg vil ei længer ha' dig!«
Du kan ei flyve langt; - jeg veed,
Jeg kan ei skilles fra dig.

79

☒ Men see! her ind vi træde vil,
Ifald du saa behager;
Her faae vi, hvad vi trænge til,
Her boer en - Kurvemager.

☒

KANEFARTEN.

☒ Nu god Nat! - Gaa ind, min Frue!
Staa ei uden Shawl og Hat;
Skynd Dem til den varme Stue,
Tak for denne Gang! God Nat! -
Sæt i Kanen dig, Annette!
Jeg staaer bagpaa, ud ad Port
Gaaer den lette
Hest i Trav, som det var smurt.

☒ Kold og klar er Luften, Sneen
Knitrer under Hestens Skridt,
Maanen glimter i Alleen,
Bag hvert Træ den leger Tit;
See! der er den, kan du see 'en
Blank, poleret, uden Ring?
Her Chausseen
Naaede vi med raske Sving.

☒ Her jeg atter frit tør aande
Efter al den Viin og Mad,
Efter alt det Vrøvl, den Vaande,
Som saa gjerne følges ad;
Endt er nu min Qval og Qvide, -
Lee du kuns! - du neppe troer,
Hvad jeg lide
Maa ved sligt et Middagsbord:

80

☒ Fornem Taushed, fjottet Latter,
Halve Spørgsmaal, flau Svar,

Kandestøben og Debatter,
Høit opskruet Passiar,
Medisance, Smigrerier,
Vigtig Alvor, falske Blik,
Drillerier,
Ussel Sang og dum Kritik!

☒ Siig mig dog, hvor kan man ville,
Naar man har et Hjem, som vi,
Otte dyre Timer spille
Paa saa vandet Compagnie?
Etiquette? Bah! - min Ganger!
Spring paa Veien, stærk og let!
Ei man fanger
Mig saa snart i saadant Net.

☒ See, hvor dybt sørgmodigt hælder
Granens Top, med Snee beladt,
Hør, hvor muntert vore Bjælder
Ringle gennem Skov og Krat;
Sælsomt disse Ellestammer
Dandse os i Rad forbi,
Maanens Flammer
Fylder alt med Tryllerie.

☒ Rask, min Hest! du hjemme finder
Høe og Havre og din Stald;
Dybt i Søvn, med runde Kinder,
Begge Børn vi favne skal;
81 Pigen seer jeg alt, den: lille,
Smilende og hvid og rød,
From og stille,
Lokken guul og silkeblød.

☒ Og den tykke Dreng jeg hører
Trodsigt knurrende, naar han
Heftig sig i Kurven rører,
Og ei strax sig vende kan! -
»Aai min Herre skulde nødig
Skjænde paa sit eget Kjøen,
Uærbødig
Tale om sin stolte Søn!«

☒ Jo, Annette! Jeg maa elske
Hende meget meer end ham;
Dreng blive snart rebelske,
Piger er liig fromme Lam;
Og naar Knøsen alt er Herre,
Staaer hun end, et barnligt Skud,
Sandt, desværre!
Tidt forladt i Storm og Slud.

☒ Seer du Ræven, hvor den stræber
Gjennem Skov i Bølgedands;
Paa den hvide Vei den slæber
Efter sig sin tykke Svands!
Deiligt dale Sneens Flokker
Glimrende fra Busk og Træ'r,
Naar de røkker, -
Ak, hvor stille fjern og nær!

82

☒ Hør, for Løiers Skyld, hvad sagde
Han dig dog for smukke Ting?
»Hvilken Han?« - Jo, han som lagde
Shawlet dig saa peent omkring?

»Narrerie!« - Jeg saae ham smægte,
Hvilken Iver! hvilke Blik!
Ei jeg nægte
Kan, han jo Repliker fik!

∞ »Veed du hvad, jeg kunde gjerne,
Hvis jeg vilde, blive vreed!
Spøger det i Herrens Hjerne,
Veed jeg ogsaa, hvad jeg veed!
Mig ei friste Baand og Stjerne, -
Men *du* mindes vel hiint Baand?
Altfor gjerne Kysser du paa hendes Haand.«

∞ Du har Ret! men vær kun rolig,
Min Begeistring er saa reen.
Her i dette Hjertes Bolig,
Tro mig, hersker dog kuns Een.
Skjønhed jeg beruset nyder,
Men det bedste Smykke, som Jorden pryder,
Er jo dog min Eiendom.

∞ Slutte vi saa Fred, Annette?
»Kjære! var 'der nogen Krig?«
Jo, jeg vil dog Seglet sætte
Paa et evigt, ømt Forlig!
83 Og hun bøier sig tilbage,
Saa bag Slørets grønne Vift
Jeg kan tage
Pantet uden Underskrift.

∞ Her med Eet blev Skoven aaben,
Sølvmoerklædt er Dal og Høi;
Svøb dig, Søde! godt i Kaaben, -
Det var Ænder der, som fløi!
Snart de stige, snart de synke,
Flokken skydes ud og ind,
Hvor de klynke
Underligt i Nattens Vind.

∞ Krandsset tæt af Lind og Birke
Indenfor den hvide Muur,
Kneiser høit den gamle Kirke
I den hvilende Natur;
Tankefuld den staaer og stirrer,
Som den stod i hundred Aar,
Langsomt dirrer
Klokken, som i Taarnet slaar.

∞ Ned om Banken vil jeg kjøre
Over Søen, hvid og glat,
Kortere den Vei vil føre
Hjemad i den klare Nat.
Du behøver ei at frygte,
Der er sikkert, kan du troe,
Frosten bygte
Mange Dage paa sin Broe.

84

∞ Hestens Næseborer damper, -
Raslende fra Sivets Skov
Ud paa Fladen kjæk den stamper
Med sin staaelbelagte Hov.
Intet Fodtrin end har rørt ved
Dette Søens stramme Lagn;
Har du hørt det?
Her fortæller man et Sagn.

⌘ Hist paa Høi, hvor Uglen sidder,
Hvor det skjæve Trækors staaer,
Sad i fordums Tid en Ridder
I sin taarnesmykte Gaard;
Yndig var hans Hustru, Armen
Var som Sneen, Øiet Ild,
Men i Barmen
Troløs Elskov blussed vild.

⌘ Hun og hendes frække Beiler
Mødtes her ved Søens Bugt,
Hid han kom, en natlig Seiler,
Til den giftig søde Frugt;
Og ved hemmelige Møde
I den sivomkrandste Baad
Begges Brøde
Modnede den skumle Daad.

⌘ Og i Søvnne grusomt bandt de
Hendes Husbonds Arm med Bast,
Her ved Bredden Stene fandt de,
Knytted dem til Halsen fast,
85 Ud paa mørke Svælg de roede,
Dybt paa Bunden blev han lagt,
Og de troede
Deres Daad i Glemsel bragt.

⌘ Aaret svandt; den rige Ridder
Hente vilde nu sin Brud,
Skoven klang af Fuglekvidder,
Rosen pranged, rød og prud.
Prægtig sad hun, som forynget,
Straalende, en Elskovssol,
Stolt og gynged
I den smykkede Gondol.

⌘ Men paa Søens Midte svæved
Begge knap, før op fra Dyb
Med en rædsom Hvislen hæved
Sig en Skov af hæsligt Kryb;
Sorte Slangehalse lænked
Sig om Baadens Mast og Rand,
Og den sænked
Skummende i dunkle Vand.

⌘ Skyen spændte ud sin Kaabe,
Solen mistede sit Syn,
Stormen hørdes fælt at raabe,
Over Himlen slog et Lyn,
Bondens Hane goel paa Tofte,
Hesten sank i Knæ paa Stald,
Himlens Lofte
Rysted af et vældigt Skrald.

86

⌘ Men da Dagen atter vilde
Speile sig i Søens Glar,
Saae den Riddrens Liig, som stille
Bølgerne i Favnen bar;
Hist han laae paa Sandets Tillie,
Hvor de tvende Bøge staaer,
Vandets Lilie
Krandsede den Bleges Haar.

⌘ Og endnu, vil Sagnet sige,
Hævnen staaer ved Magt; thi her

Ingen troløs Svend og Pige
Søen komme tør for nær;
Men - hvert Par, hvem Troskab binder
I en reen, ukrænket Pagt,
Seier vinder
Over Søens Trolddomsmagt. -

»Fy! det var en fæl Fortælling,
Gud skee Lov, vi kom paa Land!«
Ja, see her paa Kystens Hælding
Fandt man just den dræbte Mand.
Har du Skræk i Blodet faaet?
Det var slemt! - Jeg mener blot,
Vi bestaaet
Har jo dog vor Prøve godt.

Maanen synker alt bag Lunden,
Og til Afskeed venligt leer,
Fjernt fra Byen høres Hunden,
Stjerner tindre, fleer og fleer.
87 Hist paa Møllen rødligt brænder
Lyset i den aabne Glug, -
Natten sender
Os et dybt og iiskoldt Suk.

Ranke kneise Poplens Grene
Foran Gaarden, hvor vi boe;
Snart vi sidde skal alene
Uforstyrrede, vi to!
Lad mig ind i Huus dig bære,
Trække Støvlen af din Fod!
»Lad kun være!
Du er saamæn altfor god!«

Det var herligt! her vi finder
Posten, kommen nys fra By,
Brev fra Venner og Veninder,
Pakker og Aviser nye;
See, Boghandleren mig skikker
Bøger her af første Sort, -
Han er sikker!
Veed, min Taalmod er kun kort.

Dette Kammer, Lampens Lue,
En Ciggar og en Avis,
Jeg og du, min søde Frue!
Er det ei et Paradis?
Skjænk mig Thee! - de smukke Bøger
Gjemmes til i Morgen, du!
Men - hvad søger
Der i Tasken du endnu?

88

»Seer du kun, hvad end er funden
Her i Tasken, som var glemt:
Dette store Brev paa Bunden
Havde sig bag Foeret gjemt.
Naa? hvad bringer det for Dagen?
Gud, hvad er det? - hvid du blev
Som et Lagen, -
Ak, hvad er det for et Brev?«

✂

DEN SIDSTE AFTEN.

⌘ Jeg spænder min Spore, jeg griber min Hat,
Thi ak! du maa vide
Annette, jeg siger dig tusind Godnat,
Snart har jeg dig, Søde, for evigt forladt, -
Nu er det paa Tide.

⌘ Annette! nei, væk ei de drømmende Smaa
I Kamret derinde;
De kan jo dog ikke min Smerte forstaae,
Ei Glutternes Kinder, ei Øinene blaae
Skal gaae mig af Minde.

⌘ Ak, hvor skal jeg hvile mit Øie med Lyst,
Og dulme min Smerte,
Naar ikke jeg hører din venlige Røst,
Naar ikke jeg seer dig, og Bryst imod Bryst
Kan føle dit Hjerte?

⌘ O, siig! er mit Hjerte saa tomt og saa koldt,
Som Folk nu vil sige?
Ak, har jeg dig vel nogen Kummer forvoldt?
Og har jeg i kjærlige Favn ei holdt
Vor Dreng og vor Pige?

89

⌘ Annette! jeg planted for Drengen en Lind
Her tæt ved vor Hytte;
O! vogt den, som Drengen, med moderligt Sind,
Da skal den, som han, mod Sol og mod Vind
Dig kjærligt beskytte.

⌘ Annette! jeg satte, da Pigen blev fød,
En Rose i Haven;
Jeg beder dig, plei den, at, naar jeg er død,
Den endnu kan blomstre, fyldig og rød,
Og pynte paa Graven.

⌘ Annette! siig Børnene aldrig mit Navn,
Du kjender min Brøde, -
Du kjender min Kjærlighed, - ak, og mit Savn, -
Hvad glemmer, du Søde! man ei i din Favn?
Siig dem, at jeg døde.

⌘ Jeg vil, du skal eie min trofaste Hund
Han tør mig ei følge:
Han blev mig en Maner hver Dag og hver Stund,
Saa Kummerens bittre Smil om min Mund
Jeg kunde ei dølgge.

⌘ Og vil du beholde min klingende Luth,
Som ligger paa Sengen?
Hver Blomst er jo visnet, som Sangen har skudt,
Min Ild er udslukket, - ei mere, min Glut!
Jeg rører ved Strengen.

⌘ Du sidder med Haanden i Skjødets, saa bleeg,
Og tier saa stille;
Det ængster mig meer, end om Taarerne steeg,
Det knuger min Barm, at du er saa bleeg,
Og sidder saa stille.

90

⌘ Jeg klipper en Lok af dit blonde Haar,
Og her skal den ligge;
Det voxer igjen med det kommende Aar,
Men Længselens brændende, dybe Saar

Det lukker sig ikke.

⌘ Nu maa jeg af sted! jeg hvidsker dig kun:
Farvel, min Annette!
Jeg løser Omfavnelsens lænkende Rund,
Og trykker et brændende Kys paa din Mund,
Det Sidste - og dette!